

Mika Nikkilä

Suomen Aavemetsästäjät 3

Hyytävät jäähyväiset

Sisällys

Alkuterveiset.....	1
Pinsiö, yksityistalous 2.11.2014.....	1
Ihmisten omia kokemuksia.....	7
Lukijoiden kysymyksiä.....	9
Kärppälän rustholli, Lempäälä 21.11.15.....	10
Tampere, Pispala, näkijän talon tutkimus 2.1.2016.....	16
Ihmisten omia kokemuksia.....	21
Lukijoiden kysymyksiä.....	23
Tikkurila, vanhan aseman tutkimus 30.1.2016.....	24
Paritalon tutkimus, Valkeakoski 6.2.2016.....	29
Ihmisten omia kokemuksia.....	34
Lukijoiden kysymyksiä.....	36
Hakkarin kartano, Lempäälä 22.5.16.....	37
Punkalaitumen tutkimus, 10.4.2017.....	42
Ihmisten omia kokemuksia.....	45
Lukijoiden kysymyksiä.....	46
Euran tutkimus, 27.5.2017.....	47
Yksityisasunnon tutkimus, Hyvinkää 29.7.2018.....	53
Ihmisten omia kokemuksia.....	57
Lukijoiden kysymyksiä.....	59
Yksityisasunto, Kanta-Häme 26.8.2017.....	60
Päivölän opisto, Valkeakoski 24.5.2019.....	66
Ihmisten omia kokemuksia.....	71
Lukijoiden kysymyksiä.....	73
Walleniuksen Wapriikki, Korkeakoski 24.4.2020.....	74
Antaverkan leirikeskus, Ylöjärvi 24.9.2020.....	81
Hyvästi.....	86

Alkuterveiset

Kirja, jota olet juuri aloittamassa, on Suomen Aavemetsästäjät -kirjasarjan viimeinen osa. Osa teistä jo tuntee minut kahden ensimmäinen kirjan myötä, mutta teitä on varmasti paljon myös niitä, jotka eivät minusta ja kirjasarjan sisällöstä tiedä oikeastaan yhtään mitään. Joten otetaanpa tähän alkuun pieni alkuesittely siitä, kuka olen ja mitä ihmettä olen viimeiset kahdeksan vuotta tehnyt. Nimeni on Mika Nikkilä ja tulen Pirkanmaan Valkeakoskelta. Perustin veljeni Markus Nikkilän kanssa 2014 rajatiedon ilmiöitä tutkivan ryhmän. Vuosien varrella olemme käyneet läpi lähes 400 suomalaista kohdetta, joissa on havaittu kummitteluun liittyviä ilmiöitä. Tunnetuimpia kohteita, joita olemme tutkineet, ovat esimerkiksi Vanajalinja, Olavinlinna, Hämeen linna ja Hatanpään kartano. Julkisten kohteiden lisäksi olemme myös aktiivisesti kiertäneet yksityistalouksia, joista meille tulee viikoittain tutkimuspyyntöjä.

Toimintamme lähtökohtana on ollut, ja on edelleenkin, ihmisten auttaminen antamalla tietynlaisen varmuuden siitä, että mitä he kokevat omissa kodeissaan on todellakin totta, eikä heidän päänsisäistä kuvitelmaansa. Omien aistiemme lisäksi käytämme erilaisia teknisiä apuvälineitä ilmiöiden tallentamiseen. Laitteet ovat toki tärkeitä apuvälineitä tutkimuksissa, mutta loppujen lopuksi omat aistit ovat ehdottomasti tärkein työvälineemme.

Toivottavasti sinä, arvoisa lukija tulet nyt saamaan jonkinlaisen kuvan siitä, mitä me teemme ja miksi. Suomen Aavemetsästäjät -kirjasarjan kaksi ensimmäistä kirjaa on tilattavissa kirjakaupoista kautta maan. Lisäksi kirjasarjan ensimmäinen osa löytyy lähes kaikista äänikirjapalveluista. Viihtyisiä lukuhetkiä sinulle!

Ystävällisin terveisin

Mika Nikkilä

Mika kuva: Anna Weckström

Pinsiö, yksityistalous 2.11.2014

Sosiaalinen media ja siellä näkyminen auttoivat meitä tämän kohteen saannissa hyvin suuresti. Asunnon asukas oli nähnyt meidät Facebookissa, ja päätti ottaa yhteyttä ja pyytää meidät selvittämään asunnon oudot tapahtumat. Minä ryhmän johtajana tein asukkaalta kuulemani alkuinfon perusteella päätöksen, että ottaisimme tehtävän vastaan. Tässä vanhahkossa omakotitalossa oli kuultu outoja ääniä varsinkin yläkerran lastenhuoneesta sen ollessa tyhjillään. Tämä oli aiheuttanut sen ikävän asian, että perheen lapsi ei halunnut viettää huoneessaan mielellään aikaa ainakaan yksin. Kuten monesti olen maininnutkin, kun kyseessä on lapsiin kohdistuva konkreettinen mahdollinen vaara, niin silloin en todellakaan mieti asiaa sen pidempään, vaan jos mahdollista, haluan mennä asiaa paikan päälle selvittämään. Lisätietona mainittakoon, että perheeseen kuuluvan naisen isä oli tietojeni mukaan aiemmin menehtynyt talossa. Mutta oliko hän syy outoihin ääniin ja tapahtumiin? Sitä en minä eikä kukaan voi varmuudella sanoa, mutta jälleen kerran oli meidän aikamme yrittää saada edes jotain konkreettisia havaintoja tallennettua.

Marraskuiseen iltaan kohti Pinsiötä lähti mukaan myös pirkanmaalainen meedio, Terttu, joka jo aikaisemmin oli ollut meidän mukana muutamassa tutkimuksessa. Saavuttuamme talon pihaan, eteemme avautui omakotitalo sekä pieni varastorakennus, juuri niin kuin olin alkuinfon perusteella olettanutkin. Hyppäsimme pois autosta, ja talossa asuva perhe tuli meitä tervehtimään. ”No niin kiva, kun pääsitte tulemaan”, sanoi perheen äiti ja huomasin hänen katseestaan, että hän todellakin tarkoitti sitä, mitä sanoi. ”Joo kiva oli tulla ja kiitos, kun otit yhteyttä”, vastasin naiselle. ”Tehdään nyt sillä tavalla, että käydään vähän vielä asioita läpi ja sen jälkeen voitte muutamaksi tunniksi poistua paikalta niin saadaan hommat hoidettua”. ”Joo ihan miten teille vaan on parasta”, vastasi nainen.

Olimme olleet paikalla noin 45 minuuttia, kunnes perhe poistui ja me jäimme aloittelemaan tutkimusta. Kävelimme läpi talon yhdessä veljeni Markuksen, sekä Tertun kanssa ja huomioimme heti, että paikassa todellakin oli suhteellisen ”raskas” energia. Etenkin Terttu koki talon eri huoneissa outoja tuntemuksia, jotka viittasivat mahdollisesti paikalla vahvasti olevaan henkimaailmaan. Toki nuo tuntemukset eivät olleet mikään yllätys meille, koska kuten todettua, talossa oli kuultu askeleita sekä muita outoja äänihavaintoja jo pitkään. Mutta kuten aina

tutkimuksissa, aika on käytettävä tehokkaasti hyödyksi, joten oli aika aloittaa talon läpikäyminen ghost box -istuntojen avustuksella. Aloitimme talon alakerrasta. ”Hyvää iltaa tässä olisi paikalla Mika, Markus sekä Terttu, onko täällä muita paikalla?”, kuului ensimmäinen kysymys, jonka minä itse esitin. Vastauksena kuului ghost boxin kautta hyvin selkeästi ja kuuluvasti vastaus ”kyllä on”. Vastauksen antaja oli ainakin äänen perusteella selkeästi mies. Heti äskeisen kysymyksen jälkeen Terttu alkoi tuntea suhteellisen voimakasti pääkipua, joka kuitenkin illan edetessä häipyi omille teilleen. Olimmeko tavoittaneet heti talon outouksien aiheuttajan? Seuraavan kysymyksen ilmoille kajautti veljeni Markus: ”Oletko sinä mies vaiko nainen?” Miesääni vastasi salamannopeasti kumisevalla äänellään: ”Mies olen.”

”Kuulitko Markus tuon vastauksen?” kuiskasin Markukselle ghost boxin päristessä ja pitäessä omaa säksättävää ääntänsä. ”Siis joo tuo oli pirun selkeä ja todella nopea vastaus”, vastasi Markus myös kuiskaamalla. ”Kuka täällä talossa aiheuttaa outoja ääniä?” Kului muutama sekunti, ja vastaus kysymykseen sai meidät tuijottaman hetkellisesti toisiamme: ”Lähde pois.” Tämän tutkimuksen aikana, kuten alussa jo mainitsinkin, elettiin vuotta 2014, joten olimme vielä hyvin vihreitä näissä asioissa ja ehkä juuri sen vuoksi tuo kuulemamme ”lähde pois” -käsky sai meidät hämillämme. Vuosien varrella toki olemme päässeet/joutuneet kokemaan jopa henkien aggressiivisia, fyysisiä päälle käyntejä ja muita vastaavia ääri-ilmiöitä, eivätkä usein toistuvat ”poistu”-käskyt meitä enää paljoakaan hätkäytä. Mutta se ei tarkoita sitä, että olisimme ylimielisiä näitä ilmiöitä kohtaan, sillä kunnioitus henkimaailmaa kohtaan on yksi meidän ohjenuoristamme aina ollut ja tulee aina olemaankin.

Mutta takaisin tähän illan ensimmäiseen istuntoon. ”Miksi meidän pitäisi lähteä pois?”, kysyi Terttu, jonka pääkipu oli tässä vaiheessa vielä pahimmillaan. Jälleen odotimme jännittyneinä, mitä meille ghost boxin kautta vastattaisiin, kunnes kuuluikin hyvin selvä vanhan miehen äänellä annettu vastaus: ”häiriö”. Kuten olen monesti todennut, henkimaailmasta tulevia viestejä on osattava tulkita ja usein päätellä, mitä vastauksella tarkoitetaan. Kyseisen vastauksen tarkoitus tosin ei paljon päättelykykyä tarvinnut, koska kyseinen mies tietysti tarkoitti meidän olevan häiriöksi. ”Kuulitko Markus? Olemme kuulemma häiriöksi”, sanoin Markukselle. ”Joo niinhän tuo mies kuului sanovan”, vastasi Markus hieman rauhattoman oloisena. Illan ensimmäinen istunto oli kestänyt arviolta 15 minuuttia, joten oli tullut aika lopettaa ja vaihtaa huonetta. ”Tehdään sillä lailla, että vedetään tästä poikki ja katsotaan, mihin seuraavaksi sitten mentäisiin”, hihkaisin vielä Markukselle ja Tertulle. ”Joo sopii minulle ainakin, jos vaikka tämä pääkipu johtuisi pelkästään

tämän huoneen raskaasta energiasta”, sanoi Terttu selvästi vieläkin hieman huonovointisen oloisena.

Marraskuussa päivä pimeni aikaisin, ja pimeys kieltämättä loi oman tunnelmansa, kun marssimme asukkaiden kertoman mukaan hyvin aktiiviseen yläkertaan. Yläkerran ensimmäinen ghost box -sessio päätettiin pitää juuri siinä huoneessa, mihin perheen teini-ikäinen lapsi ei halunnut mistään hinnasta mennä. Istuimme lattialle koko kolmikko ja asettelimme ghost boxin, sanelimen sekä EMF-mittarin meidän mielestämme parhaisiin paikkoihin, jotta voisimme niitä parhaiten seurata lattialla istuessamme. ”Laita Markus boksi päälle niin aloitetaan”, sanoin vieressäni istuvalle lippispäiselle veljelleni. ”Juu odotapa hetki ja näytä sitä valoa, koska en näe yhtään mitään täällä”, vastasi veljeni.

Istunto alkoi tuttuun tyyliin, aluksi rauhoituimme ja olimme aivan hiljaa. Tuli ensimmäisen kysymyksen aika: ”Hyvää iltaa, kuka täällä on nyt meidän kanssamme?” Mahdollista vastausta odoteltiin korkeintaan kolme sekuntia, kun vihaiselta kuulostava miesääni vastasi ”Asun täällä!” Voitte varmasti hyvin kuvitella, miltä tuo tuntui kuulla paikan päällä säkkipimeässä yläkerrassa, josta meitä jo etukäteen oli varoitettu. Markus tarttui miehen vastaukseen sanomalla: ”Ai sinä asut täällä, mutta voisitko kertoa nimesi?” ”Tule”, kuului vastauksena Markuksen kysymykseen, eikä ainakaan helpottanut jo valmiiksi ”hieman” jännittynyttä tunnelmaa. ”Pitäisikö meidän tulla johonkin?” Markus jatkoi. Jälleen kului korkeintaan noin kolme sekuntia ja täsmälleen sama miesääni antoi vastauksensa ”Tule”. ”Mitä ihmettä tuo tarkoittaa, mihinkä meidän pitäisi tulla tai mennä?” sanoin itse Tertulle, sekä hänen vieressään huuli pyöreänä istuvalle Markukselle. ”Jaa-a sen kun tietäisi”, vastasi Markus. ”Minun mielestäni meidän pitäisi mennä tuosta ovesta tuonne ullakolle”, sanoi Terttu, joka oli saanut sellaisen tuntemuksen, että näin olisi hyvä tehdä. ”No mennään kohta sinne, mutta kysellään nyt vielä muutamia kysymyksiä ennen sitä”, vastasin hänelle. Rehellisyyden nimissä tuonne säkkipimeään vinttiin ryömiminen ei ollut ihan suurin fantasiani tuolla hetkellä, mutta toki sinne oli kohta mentävä, koska Terttu oli saanut ”tietoonsa” jotain, mitä me emme tiedeet. Kyselimme vielä muutamia kysymyksiä, mutta emme kuitenkaan saaneet enää vastauksia, ja tilanne hiljentyi lopulta täysin. Oliko tämä merkki siitä, että meidän olisi välittömästi seurattava Tertun ohjeita ja könyttävä tosiaan sinne ahtaaseen vinttikäytävään? Oli, tai ei, niin sammutimme laitteet, ja seuraavaksi tosiaan sitten oli aika voittaa jälleen itsensä pelon suhteen ja mentävä eteenpäin asiassa.

Niinpä sitten menimme pienestä ovesta vintille, siellä oli hyvin ahdasta kulkea, ja jouduimmekin asettumaan istuntoa varten kylki kylkeen, että mahtuisimme kaikki vintin käytävään. ”Tämä ei ole kyllä mukava paikka”, Markus sanoi kyykyssä istuessaan ja katseli kohti säkkipimeää vintin toista päätyä. ”Juu ei ole ei, mutta vedetään nyt ainakin lyhyt istunto, kun kerran tänne tultiin” vastasin veljelleni. ”No niin ei muuta kuin boksi päälle ja menoksi”, tokaisin Markukselle, joka teki työtä käskettyä ja niin istunto pääsi alkamaan.

”Hei, tässä Mika, Markus sekä Terttu, onko täällä muita paikalla meidän kanssamme?” Ennen kuin ehdin alkaa edes kunnolla mahdollista vastausta kuulostelevaan, niin ghost boxiin liitetystä kaiuttimesta kuului kirkas ja selkeä vastaus: ”Ulos!” Edelleen vastauksen antaja oli selkeästi mies. Oliko hän sama mies kuin aikaisemminkin? ”Minä kuulin tuolta perältä samaan aikaan jotain yskimisen tapaista ääntä, kun tuo vastaus kuului”, sanoi Terttu, kasvoillaan lievästi sanottuna hämmentynyt ilme. ”Jaa siis tuolta suoraan edestäpäin?” Markus kysyi varmistaakseen, kuuliko Tertun sanomiset oikein. ”Juu just sieltä”, vastasi Terttu ja tuijotti edelleen kohti pimeää vintin päätyä, mistä oli kuullut äänen. ”Kuka tahtoo meidän poistuvan?” kysyin itse saadakseni selville samalla myös mahdollisen yskimisäänen aiheuttajan. ”Minä olen”, kaikui heti kysymykseni jälkeen vintin käytävään sijoitetusta kaiuttimesta. ”Mitä tuo tarkoitti?” kysyi Markus minulta ja vastasin: ”Ei sitten mitään käryä, mutta ollaan nyt hiljaa.” Mietin hetken, miten jatkaisin, kunnes päätin kysyä: ”Sinä varmasti olet, mutta kuka sinä olet?” Kysymyksen jälkeen tapahtui jälleen tuttu ilmiö, eli yhteys henkeen katosi yhtäkkiä ja seurasi pelkkä hiljaisuus, jonka tosin rikkoi ghost boxin suhina, mutta mitään vastausta ei kysymykseen kuulunut. Tällainen yhteyden katkeaminen on hyvin tuttu ilmiö ja toistuu monesti joka tutkimuksessa. Kuuntelimme vielä jonkin aikaa boxin kohinaa ja kyselimme muutamia kysymyksiä, mutta todellakin, tuloksena oli pelkkä hiljaisuus. ”Mitähän tässä nyt niin kuin tapahtui, koska kaikki vastaukset loppuivat kuin seinään”, sanoi Markus ihmetellen. ”Jaa-a enpä tiedä, mutta turha täällä enää on istuskella, koska pelkkää tyhjää täynnä tuntuu tila tällä hetkellä olevan”, vastasin veljelleni. ”Itse asiassa minäkään en enää tunne, että tässä tilassa olisi ketään muita meidän lisäksi paikalla”, sanoi myös Terttu. ”Vedetään tästä poikki ja mennään alakertaan käymään läpi se olohuone”, sanoin itse muille lopettaakseni turhan istumisen säkkipimeässä vintin käytävässä.

Kävelimme alakertaan ja ohi kävellessäni katseeni kiinnittyi hyvin vanhaan rukkiin, josta selvästi näki, että se on nähnyt paljon elämää. ”Katsopa Markus miten hieno vanha rukki tuossa on”, sanoin. ”Kyllä, tuo on varmaan ainakin sata vuotta vanha”, vastasi Markus kantaen ghost boxia ja

EMF-mittaria kohti olohuonetta. Olohuoneessa oli iso kirjahylly ja sohvakalusto, johon asetuimme hetkeksi tutkailemaan, mihin laitteet laittaisimme kohta alkavan istunnon ajaksi. "Laita boksi siihen pöydälle ja EMF-mittari vaikka tuota kirjahyllyä vasten nojaamaan", sanoin veljelleni. "Eiköhän sitten aloiteta", totesin vielä lopuksi. "Hyvää iltaa, onko täällä se henkilö, joka tuolla yläkerrassa meidän seurassamme hyvin selvästi hetkittäin oli?" kysyi Markus. Kysymystä seurasi jälleen muutaman sekunnin hiljaisuus, kunnes vastauksena saatiin jälleen miehen sanomana: "Poistukaa." Muistan, kun mietin, oliko tämä edelleen se sama mies, joka koko illan ajan on selkeästi ollut läsnä talon joka huoneessa. "Ei me nyt ihan vielä poistuta, mutta voisitko kertoa, kuka sinä oikein olet?" kysyi Markus. Siinä samassa boksista kaikui pimeään olohuoneeseen käsky "poistu". "Minkä takia meidän pitäisi poistua?" kysyi nyt puolestaan Terttu, joka pääsääntöisesti kuitenkin mielellään enemmänkin vain tarkkaili tilannetta ja teki omia huomioitaan meidän istunnoistamme ja niiden sisällöstä. Sattumaa tai ei, vastauksena Tertun kysymykseen saatiin lähes heti: "Nainen on." Tarkoittiko tuo mies, että Terttu on nainen vai mahdollisesti, että hänen seurassaan olisi myös nainen? Tuohon en minä, etkä sinäkään voi varmuudella antaa oikeaa vastausta, mutta selvästi jokin tarkoitus tuollakin vastauksella oli. Päätinkin itse kysyä seuraavan kysymyksen: "Oletko sinä nainen?" "En ole", kuului vastaus välittömästi selvästi hieman tuohtuneen kuuloiselta mieheltä. "Onko Terttu nainen?" kysyi Markus heti kysymykseni jälkeen. "Kyllä on", vastasi mies välittömästi Markuksen ehkä hieman hölmöltäkin kuulostavaan kysymykseen. "Aika selkeästi tuo on se sama mies, joka täällä on joka huoneessa tavattu", sanoin itse vielä muille, ja nyökytyksistä päätellen samaa mieltä olivat myös sohvalla vieressäni istuneet Terttu ja Markus.

"Onko tässä huoneessa ja tuossa käytävällä jokin vanha esine?" kysyin tarkoittaen käytävällä ollutta vanhaa rukkia. Tähän saatava vastaus sai meidät kaikki haukkomaan henkeä: "lankaa". "Niin, lankaahan tuolla rukilla tosiaan on kehrätty, eikö niin?" kysyin. "Kyllä", vastasi mies heti perään. "Pystytkö sanomaan, mikä vanha esine tuolla käytävällä oikein on?" kysyin itse heti kysymyksen perään. "En voi", vastasi kuitenkin mies ja sai aikaan pettymyksen tunteen, koska kieltämättä olisi ollut mahtavaa saada se hakemani "rukki"-vastaus, mutta kuten aina, meille annetaan henkimaailmasta se, mikä meille annetaan, eikä sen enempää.

Kuten aina, niin myös nyt analysoin materiaalia myöhemmin kotonani ja huomasin karvat pystyyn nostavan yksityiskohdan: Jätimme olohuoneeseen kameran yksin kuvaamaan meidän ollessa toisaalla, ja kyseisen tallenteen ääninauhaa kuunnellessani viereiseltä käytävältä kuului

yhtäjaksoista rugin ääntä koko tuon 15 minuutin ajan, kun kamera yksin olohuonetta kuvasi! Kuulostaa ehkä uskomattomalta, mutta jälleen kerran totuus oli tarua ihmeellisempi.

Olimme olleet talossa nyt sovitun neljän tunnin ajan, ja oli aika soittaa paikalle talossa asuva perhe ja kertoa heille, mitä olimme mahdollisesti saaneet selville talon oudoista tapahtumista. Ilta oli ehtinyt jo pimentyä, kun seisoi talon edustalla ja perhe odotti, mitä me heille tulisimme kertomaan. ”No miltä siellä nyt sitten vaikutti?” kysyi perheen äiti. ”No siis vaikea sanoa vielä mitään isompaa, koska kaikki materiaali läpikäymättä, mutta lopulliset havainnot kyllä selviävät sitten aikanaan”, vastasin itse perheen äidille. ”Mutta sen voin jo nyt sanoa, että talossa todellakin on jotain, mikä sinne ei välttämättä enää kuuluisi”, sanoin vielä perään. ”Joo, mutta ei mitään hätää ole, koska minä tulen sitten vielä myöhemmin illalla paikan päällä käymään”, sanoi Terttu ja sai ainakin perheen isännän näyttämään kysymysmerkiltä. ”Jaa siis tulet vielä tänne tänään käymään?” kysyi mies ihmeissään. ”Niin siis tulen ’etänä’ tarkistamaan tilanteen myöhemmin tänään, enkä siis fyysisesti enää tänne ole tulossa”, vastasi Terttu hieman hymyillen, koska itsekin huomasi miehen hölmistyneen ilmeen. Itselläni kävi sääliksi perheen teini-ikäistä lasta, joka selvästi oli entistä enemmän kauhuissaan, kun äskeiset asiat perheelle kerroimme. ”Hei kuule, ei sinulla ole mitään hätää tuolla kotona”, sanoin hänelle, koska hän selvästi tosiaan oli ymmärrettävästi peloissaan tapahtumista. ”Okei no niin kai sitten”, hän vastasi minulle, mutta selvästi hieman empien.

Äkillisesti sain idean, että haluaisin talosta vielä ilta pimeällä muutaman valokuvan napata ennen lähtöä. Oliko ideani sattumaa vai ei? Sitä minä en tiedä, mutta keittiön ikkunasta ottamassani valokuvassa oli jälkeinpäin tarkasteltuna vanhahko mies, joka katsoi ikään kuin kohti kameraa. Kyseinen valokuva on edelleen tallessa, ja sen voi käydä halutessaan katsomassa Suomen Aavemetsästäjät -kirjan Instagram-sivuilla. Kerroin valokuvasta perheen äidille ja lähetin sen myös hänelle totta kai Messengerin välityksellä. Muistan tuon hetken kuin eilisen, kuvan ja tekstin lähetyksen jälkeen kului muutamia sekunteja, kun sain selkäpiitä karmivan vastauksen perheen äidiltä: ”Hei Mika, kuvassa oleva mies on minun edesmennyt isäni!” Yleensä osaan tilanteen mukaan ihmisille viesteihin vastaila, mutta tällä kertaa menin sanattomaksi. Ainoa, mitä osasin aluksi naiselle vastata oli sydänemoji. Mietin vastausta ja sen merkitystä vielä päiväkausia, kunnes ymmärsin asian. Jokin sai minut sanomaan perheen lapselle, ettei hänellä ole tuolla asunnossa mitään hätää, kuten varmaan muistatte. Jälkeinpäin mietittynä aistin talossa tosiaan vahvasti miehen läsnäolon ja energian, mutta en toisaalta loppujen lopuksi kokenut häntä mitenkään

pahantahtoisena, vaan hän vaan halusi olla talossa ja tuoda itsensä esiin. Kaiken takana taisikin olla miehen loputon rakkaus läheisiään kohtaan. Voiko mikään olla kauniimpaa? Tutkimuksen jälkeen olimme vielä myöhemmin yhteydessä perheeseen useaan otteeseen, ja kuulemani mukaan tilanne oli todellakin rauhoittunut asunnossa käyntimme jälkeen. Oli se meidän ansiotamme tai ei, niin tuo on vielä tänäkin päivänä se kaikkein parhain palaute, mitä ikinä voimme vapaaehtoisesta ”työstämme” saada. Pinsiö jäi taaksemme ja oli aika jatkaa kohti uusia kohteita ja kohtaamisia.

Mika Nikkilän ja laadunvalvoja Kisulin hyytävät jäähyväiset lukijoille. Suomen Aavemetsästäjät -kirjasarjan viimeinen osa, joka käsittelee suomalaisia kohteita, joissa on havaittu yliluonnolliseen viittaavia ilmiöitä. Kirjasarjan viimeisessä osassa mukana myös lukijoiden omakohtaisia kokemuksia henkimaailman kohtaamisista ja paljon muuta. Kirjan tarinat perustuvat rajatiedon tutkija Mika Nikkilän omakohtaisiin kokemuksiin vuosien varrelta. Jos rakastat jännitystä, joka perustuu tositapahtumiin, niin tämä kirja on juuri sinua varten.

Mika Nikkilä

Suomen Aavemetsästäjät 3

Hyytävät jäähyväiset

